

διότι ἡ δόξα εἶχεν ἤδη περικοσμήσει αὐτόν, ἡ δὲ μουσικὴ αὐτὴ κατέστη δημώδης. Δυστυχῶς ὅμως ἡ πρωταγωνίστρια *Mérida-Lalande*, ἥτις καταβάλουσα μόχθους ἀτρώτους πρὸς ἐκτέλεσιν μελωδιῶν εἰς ὑψηλότατον τόνον γεγραμμένων ἐπέτυχε μὲν θαυμασίως κατὰ τὰς πρώτας παραστάσεις, ἀλλὰ ὡς ἐκ τῆς μεγάλης ἀγωνίας ἀπώλεσε διὰ παντός τὴν ἡδυτάτην αὐτῆς φωνήν.

Μετὰ τοσαύτην ὅμως φήμην ἐμελλεν ὁ Βελλίνης προσκληθεῖς ἤδη εἰς τὸ θέατρον τῆς Πάρμης νὰ ἀποτύχη ἐν τῷ νέῳ αὐτοῦ μελοδράματι, τῇ *Zaira*. δυστυχῶς τὸ δράμα τοῦτο ἦτο τὸ ἀσθενέστατον προϊόν τῆς καλαισθησίας τοῦ Ῥωμάνη, ἀλλὰ καὶ τοῦ Βελλίνη ἡ ἔμπνευσις ἐν αὐτῇ τῇ περιστάσει δὲν ἦτο πολὺ εὐτυχής· πολλὰ δὲ καὶ ἄλλα συνέτυχον, ὅπως ψυχρότατα οἱ τῆς Πάρμης κάτοικοι ὑποδεχθῶσι τὴν ἀτυχῇ *Zairan*, περὶ ἧς οὐδεὶς οὐδένα μετὰ ταῦτα λόγον ἐποίησεν. Ὁ Βελλίνης τεθλιμμένος ἀπελθὼν ἐκ Πάρμης διέμενεν ἐπ' ὀλίγον ἐν Μεδιολάνῳ ὅπου ἐξηκολούθουν παριστῶντες τὰ εὐτυχῇ προϊόντα τοῦ Σικελοῦ μουσουργοῦ τὸν *Γαιρατίν*, καὶ τὴν *Straniera* μετὰ τοῦ αὐτοῦ πάντοτε ἐνθουσιασμοῦ· μετὰ ταῦτα δὲ μεταβὰς εἰς Βενετίαν ἐμελοποίησεν ἐντὸς μηνὸς ἕτερον δράμα τοῦ Ῥωμάνη *i Capuleti ed i Montecchi*, εἰς ὃ παρενέθεσε πολλὰς μελωδίας τῆς *Zairas*, ὅπως τοῦλάχιστον διασώσῃ τὰς ἐκ τῆς τοσοῦτον σφοδρῶς ἀπελθούσης λήθης. Τὸ ἔργον τοῦτο δὲν εἶνε βεβαίως ἐκ τῶν ἀριστουργημάτων τοῦ Βελλίνη, ἀλλὰ τοσαύτην ἐντύπωσιν ἐνεποίησεν εἰς τοὺς Βενετούς, ὥστε οὗτοι πλήρεις ἐνθουσιασμοῦ κατὰ τὴν τρίτην παράστασιν διὰ μουσικῆς καὶ πολλῶν λαμπάδων συνώδευσαν τὸν Βελλίνην ἀπὸ τοῦ θεάτρου μέχρι τῆς οἰκίας του.

(Ἐπεταὶ τὸ τέλος).

ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΣ

ΚΑΙ

ΒΕΡΝΕΡΕΤΤΑ.

Ἐκ τῶν τοῦ Alfred de Musset.

(Συνέχ. Ἰδε φυλλ. Β').

Καὶ τῶντι ἡ νεανὶς δὲν ἠπατήθη· τὸ γυναικεῖον ὀρμέφυτον ταχέως εἰδοποίησεν αὐτὴν περὶ τῶν συμβαινόντων ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ Φρειδερίκου, δι' ὅπερ ἐκολακεύθη καὶ σχεδὸν συνεκινήθη· ἀλλ' εἴτε διότι ὑπῆρξε σταθερωτέρα αὐτοῦ, εἴτε διότι δὲν ἠθέλησε ν' ἀθετήσῃ τὸν λόγον αὐτῆς, ἀπεφάσισε πάντα μετ' αὐτοῦ δεσμὸν νὰ διαρρήξῃ, πᾶσαν δ' ἐλπίδα νὰ τῷ ἀφαιρέσῃ, περιμένουσα ὅμως, ὅπως καὶ ἔπρεπε, νὰ ἐξηγηθῇ πρῶτον σαφέστερον ὁ Φρειδερίκος· τοιαύτη περίστασις ταχέως παρουσιάσθη.

Ἐσπέραν τινὰ καθ' ἣν ὁ Φρειδερίκος ὑπῆρξε χαριέστερος ἢ κατὰ τὸ σῶμα, ἡ δεσποινὶς Δαρσὺ, ὑπῆγεν εἰς μικρὸν τι ἀπομεμακρυσμένον δωμάτιον, ὅπου καὶ ἐκάθησεν, ἐνῶ οἱ λοιποὶ ἐν τῇ αἰθούσῃ ἔπινον τὸ τέϊ. Ῥωμαντικὴ τις διάθεσις, φυσικὴ συνήθως εἰς τὰς γυναῖκας, ἐνέβαλλε τὴν ἔσπέραν ἐκείνην εἰς τὸ βλέμμα καὶ τοὺς λόγους αὐτῆς θέλητρον ἀνέκφραστον. Ἡσθάνετο αὐτὴν ἱκανὴν νὰ παράξῃ ἰσχυρὰν ἐντύπωσιν, χωρὶς κυρίως νὰ ἔχῃ ἰδέαν ἀκριβοῦς τῶν αἰσθημάτων αὐτῆς, ἀλλ' ἐνδίδουσα εἰς τὴν αὐθόρμητον ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ μεταχειρισθῇ τὴν δύναμίν της, ἀδιαφοροῦσα ἂν αὐτὴ ἡ ἰδέα ἤθελεν ὑποφέρει τὰς συνεπείας. Ὁ Φρειδερίκος τὴν παρετήρησεν ἐξελθοῦσαν, ἀκολουθήσας δ' αὐτὴν τὴν ἐπλησίασε καὶ μετὰ τινὰς λέξεις ἐπὶ τοῦ τεθλιμμένου ὅφους αὐτῆς.

— Λοιπὸν δεσποινίς, εἶπε, σκέπτεσθε ὅτι πλησιάζει ἡ ἡμέρα, καθ' ἣν ὀριστικῶς πρέπει ν' ἀποφανθῇτε· Εὕρετε μέσον, δι' οὗ νὰ ὑπεκφύγητε τὴν ἀνάγκην ταύτην; Ἰδοὺ τί ἤλθον νὰ σᾶς συμβουλευθῶ. Ὁ πατήρ μου ἀπαύστως μ' ἐρωτᾷ, ἀγνοῶ δὲ τί πλεον νὰ

τῷ ἀπαντήσω, διότι τί δύναμαι ν' ἀντιτάξω εἰς τὴν ἐνωσιν ὑμῶν καὶ πῶς νὰ εἶπω ὅτι δὲν σὰς θέλω; Ἄν προσποιηθῶ ὅτι δὲν μοι φαίνεται ὡραία, φρόνιμος, πνευματώδης, οὐδεὶς θὰ μὲ πιστεύσῃ· πρέπει ἄρα νὰ ὁμολογήσω ὅτι ἄλλην ἀγαπῶ, ἀλλὰ καὶ οὕτω θέλω ψευσθῇ τόσῳ μᾶλλον καθύσον ἀργοῦμεν νὰ πράξωμεν τοῦτο. Πῶς ἄλλως δύναται νὰ συμβῇ μήπως δύναμαι ἀτιμωρητῇ, συνεχῶς ἀτιμωρητῇ, ἢ τάχα εἶνε δυνατόν νὰ μὴ σθεσθῇ ἀπέναντι ὑμῶν ἐκὼν ἀπόντος προσώπου; Λέγετέ μοι λοιπὸν τί πρέπει ν' ἀπαντήσω καὶ τί ὑμεῖς αὐτῇ σκέπτεσθε. Ὁ σκοπὸς ὑμῶν δὲν ἤλλαξε; Θὰ ἀφήσετε νὰ σθεσθῇ ἡ νεότης ὑμῶν ἐν τῇ μοναξίᾳ; θὰ μείνητε πιστὴ εἰς ἀνάμνησιν μίαν, ἢ δ' ἀναμνησις αὕτη θ' ἀρκέσῃ ὑμῖν; Τὸ τοιοῦτον, ὁμολογῶ, δὲν δύναμαι νὰ πιστεύσω, κρίνων ἐκ τῶν κατ' ἐμέ· διότι αἰσθάνομαι ὅτι ἀπατάται ὁ ἀνθιστάμενος εἰς τὴν καρδίαν αὐτοῦ καὶ εἰς τὴν κοινὴν τοῖς πᾶσι μοῖραν, ἥτις θέλει νὰ λησμονῇ τις καὶ ν' ἀγαπᾷ. Τὸν λόγον μου θὰ κρατήσω, ναί, ἂν οὕτω διατάττητε, ἀλλ' ὁμολογῶ ὑμῖν ὅτι σκληρὰ ἔσεται μοι ἡ τοιαύτη ἀκούσιος ὑπακοή· γνωρίσατε λοιπὸν ὅτι ἀπὸ ὑμῶν ἐξαρτᾶται ἤδη τὸ μέλλον ἡμῶν, καὶ ἀποφασίσατε.

— Δὲν ἐκπλήττομαι διὰ τὰ λεγόμενα ὑμῶν, ἀπήντησεν ἡ δεσποινὶς Δαρσύ, διότι οὕτω ὁμιλοῦσιν πάντες οἱ ἄνδρες, δι' οὓς τὸ παρὸν εἶνε τὸ πᾶν καὶ οἱ ὁποῖοι τὴν ζωὴν των θυσιαζοῦσι διὰ μόνην τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ κάμωσι φιλοφρόνησιν τινά. Καὶ αἱ γυναῖκες αἰσθάνονται παρομοίας ἐπιθυμίας μὲ μόνην τὴν διαφορὰν ὅμως ὅτι ἀνθίστανται εἰς αὐτάς. Κακῶς ἐπραξα νὰ ἐμπιστευθῶ εἰς ὑμᾶς, ὥστε δικαίως πάσχω τὰς συνεπείας ἥδη ἐν τούτοις θὰ μάθητέ τι παρ' ἐμοῦ, τοῦ ὁποῖου τὸ ἀληθὲς ἀκαλούθως θὰ αἰσθανθῇτε, θὰ σὰς τὸ εἶπω, ἂν καὶ πιθανὸν νὰ σὰς πληγώσω διὰ τῶν λόγων μου καὶ νὰ ἐπισύρω τὴν μετάνοιαν ὑμῶν. Ἀπαξ μόνον ἀγαπᾷ τις ἐν τῷ βίῳ αὐτῷ, ὅταν ᾔνε ἱκανὸς ν' ἀγαπήσῃ. Οἱ ἄστατοι δὲν ἀγαποῦσι, ἀλλὰ παίζουσι μετὰ τῆς καρδίας αὐτῶν. Λέγουσι, καὶ ἐγὼ αὐτῇ γνωρίζω, ὅτι ἡ φιλία μόνον εἶν' ἀρκετὴ διὰ τὸν γάμον, ἔπερ καὶ δυνατόν εἶνε διὰ τινὰς περιστάσεις· πλὴν δι' ἡμᾶς πῶς εἶνε δυνατόν τὸ τοιοῦτον νὰ συμβῇ,

ἀφοῦ καλῶς γνωρίζετε ὅτι δι' ἄλλον αἰσθάνομαι ἔρωτα; Ἄν ὑποθέσωμεν ὅτι σήμερον καταχρᾶσθε τῆς ἐμπιστοσύνης μου καὶ μὲ καταπειθετε νὰ σὰς ὑπανδρευθῶ, τί θέλει γίνεαι τὸ μυστικόν μου ὅταν ἐγὼ ὑπάρχω σύζυγος ὑμῶν; Τὸ μυστικόν τοῦτο ἄρ' ἔγε δὲν θὰ καταστήσῃ ἀδύνατον εἰς ἀμφοτέρους τὴν εὐτυχίαν; Εὐχαρίστως πειθομαι ὅτι ὁ ἐν Παρισίοις ἔρως ὑμῶν οὐδὲν ἄλλο εἶνε ἢ νεανικὴ ἀφροσύνη· ἀλλὰ τότε σκέφθητε πόσον κακὴν ἰδέαν μοὶ δίδετε περὶ τῆς καρδίας ὑμῶν καὶ πόσον δύσκολον μοὶ εἶνε νὰ δείξω ἀδιαφορίαν διὰ τὸν γνωστὸν μοι ἤδη ἄστατον χαρακτῆρά σας. Πιστεύσατέ με, Φρειδερίκε, προσέθηκε λαμβάνουσα τὴν χεῖρα τοῦ νέου, πιστεύσόν με, θὰ ἀγαπήσῃς ἡμέραν τινα καὶ κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ἂν μ' ἐνθυμῇσαι, θ' ἀποδώσῃς μικρὰν ἀξίαν εἰς ἐκείνην, ἥτις σὲ ὠμίλησεν οὕτω· τότε θὰ γνωρίσης τί ἐστὶν ἔρως.

Ταῦτα εἰποῦσα, ἡ δεσποινὶς Δαρσύ καὶ ἐγερθεῖσα ἐξῆλθεν, ἀφοῦ καλῶς εἶδε τὴν ταραχὴν τοῦ Φρειδερίκου καὶ τὴν ἐντύπωσιν, ἣν οἱ λόγοι τῆς τῷ ἔφερον. Τὸν ἐγκατέλειψε κατὰ τεθλιμμένον, ὁ δὲ δυστυχὴς νέος δὲν εἶχε τοσαύτην πείραν, ὥστε νὰ ἐννοήσῃ ὅτι εἰς τοιαύτην διαρρήδην ἀπόφασιν δυνατόν ἦτο νὰ ἐνυπάρχῃ ἐρωτοτροπία. Ἦγνόει τοὺς ἀλλοκότους μοχλοὺς τοὺς ὑποκινοῦντας πολ- λάκις τὰς γυναικείας πράξεις, ἡγνόει ὅτι ἡ μὲν θέλουσα πράγματι ν' ἀρνηθῇ λέγει ὅχι, ἡ δὲ ζητοῦσα ἐξηγήσεις θέλει νὰ πεισθῇ.

Ἐν τούτοις ἡ συνομιλία αὕτη τὴν μᾶλλον δυσάρεστον ἔσχεν ἐπ' αὐτοῦ ἐπιρροήν. Τὰς ἀκολούθους ἡμέρας, ἀντὶ νὰ προσπαθῇ νὰ καταπείσῃ τὴν δεσποσύνην Δαρσύ, ἀπ' ἐναντίας ἀπέφυγε πᾶσαν περίστασιν συνομιλίας μόνου πρὸς μόνην. Ἐκείνη δ' ὑπερήφανος εἰς ἄκρον τὸν ἄφησεν ἀπομακρυνόμενον μὴ θέλουσα νὰ μεταμεληθῇ. Παρέστησεν εἰς τὸν πατέρα αὐτοῦ τὴν ἀνάγκην τοῦ νὰ μεταβῇ εἰς Παρισίους διὰ νὰ διεξέλθῃ παρὰ τοῖς δικαστηρίοις τὴν δοκιμασίαν του. Τὰ δὲ τοῦ γάμου ἀνέλαβε ἡ δεσποινὶς Δαρσύ νὰ διακοινώσῃ πρώτη καὶ καθ' ὁλοκληρίαν μὲν δὲν ἐτόλμησε ν' ἀρνηθῇ φοβούμενη μὴ παροργίσῃ τὴν οἰκογένειαν αὐτῆς, ἀλλ' ἐξητήσατο νὰ τῇ παραχωρηθῇ καιρὸς πρὸς σκέψιν, ἐπέτυχεν δὲ καὶ ἐπὶ ἐν

ἔτος οὐδεὶς ἔμελλε νὰ τὴν ἐνοχλήσῃ. Ὁ Φρειδερίκος ἠτοιμάσθη διὰ τὴν ἐν Παρισίοις ἀποδημίαν αὐτοῦ· τὸν τακτικὸν τοῦ μισθοῦ πύξησαν οἱ γονεῖς του, τὴν δὲ Βεζανσώνην ἐγκατέλειψε μᾶλλον περίλυπος ἢ ὅτε εἶχε φθάσει. Ὡς οἰωνὸς ὀλέθριος ἠκολούθει αὐτὸν παντοῦ ἡ μνήμη τῆς τελευταίας του μετὰ τῆς δεσποσύνης Δαρσύ συνδιαλέξεως, καὶ ἐνῶ μακρὰν τῆς πατρίδος ἔφερεν αὐτὸν τὸ λεωφορεῖον, ἐπανελάμβανε χαμηλῇ τῇ φωνῇ «θὰ γνωρίσῃς τί ἐστὶν ἔρως».

IV

Δὲν κατώκησε πλέον εἰς τὴν λατινικὴν συνοικίαν, διότι τὸ ἔργον τοῦ ἦτο παρὰ τοῖς δικαστηρίοις· ὥστε ἐνοικίασε δωμάτιον πλησίον τῆς προκυμαίας τῶν Ἀνθῶν. Ἄμα ἀφίχθεις ἐδέχθη τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ φίλου τοῦ Γεράρδου. Οὗτος κατὰ τὴν ἀπουσίαν τοῦ Φρειδερίκου ἀπήλαυσε σπουδαίαν κληρονομίαν· ὁ θάνατος γέροντος θεοῦ τοῦ τὸν ἀποκατέστησε πλούσιον· εἶχε διαίτημα εἰς τὴν *Chaussée d'Antin*· εἶχεν ἄμαξαν, ἵππους καὶ ἐπὶ πλέον ὠραίαν ἐρωμένην· ἐγνώριζε νέους πολλοὺς μετὰ τῶν ὁποίων ἔπαιζε χαρτὰ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ δι' ὅλης τῆς ἡμέρας πολλάκις δὲ καὶ δι' ὅλης τῆς νυκτός· ἔτρεχεν εἰς τοὺς χοροὺς εἰς τὰ θεάτρα, εἰς τοὺς περιπάτους· ἐν ἐνὶ ἀπὸ μετρίου σπουδαστοῦ κατέστη νέος τῆς μόδας.

Ὁ Φρειδερίκος παρεσύρθη εἰς τὸν περικυκλοῦντα τὸν φίλον αὐτοῦ ἀνεμοστρόβιλον χωρὶς ὅμως νὰ ἐγκαταλείψῃ τὰς μελέτας του. Ἐκεῖ δ' ἐντὸς ὀλίγου ἔμαθε νὰ περιφρονῇ τὰς ἀρχαίας του διασκεδάσεις τῆς *Καλύβης*. Ὁ Γεράρδος δὲν ἄφινεν τὸν Φρειδερίκον ποτὲ εἰς ὅλας τὰς ἐκδρομὰς τὸν ἐλάμβανεν μεθ' ἑαυτοῦ· οὗτος δὲν ἀνθίστατο ἐφ' ὅσον ἠδύνατο καὶ, τέλος ἄκων τὸν ἠκολούθει. Ἐγνώρισε λοιπὸν κύκλον τινα ἀνθρώπων ἀγνώστων πρὶν εἰς αὐτὸν, εἶδεν ἐκ τοῦ πλησίον ὑποκριτρίαν, χορευτρίαν, σημειωτέον δὲ ὅτι ἡ προσέγγις τοιούτων θεοτήτων μεγίστην ἐπιφέρει ἐντύπωσιν εἰς ἐπαρχιώτην. Ἐσχετίσθη μετὰ χαρτοπαικτῶν ἀπερισκέπτων, μετ' ἀνθρώπων, οἵτινες μὲ μειδιάμα εἰς τὰ χεῖλη ὠμίλουν περὶ διακοσίων λιρῶν, τὰς ὁποίας ἔχασαν τὴν

προτεραίαν· πολλάκις τὴν νύκτα ὅλην διήλθε μετ' αὐτῶν καὶ εἶδε μετὰ δώδεκα ὠρῶν χαρτοφορίαν καὶ οἰνοποσίαν νὰ ἐρωτᾷ ὁ εἰς τὸν ἄλλον ποίας διασκεδάσεις ἔχουν διὰ τὴν ἡμέραν. Προσεκλήθη εἰς γεύματα ὅπου καθεὶς ἐκράτει πλησίον τοῦ γυναικῆ εἰς αὐτὸν ἀνήκουσαν, εἰς τὴν ὁποίαν οὐδὲ λέξιν ἀπηύθυνόν ποτε καὶ, τὴν ὁποίαν ἔσυρον μετ' αὐτῶν ἐξερχόμενοι, ὅπως λαμβάνει τις τὴν βακτηρίαν, ἢ τὸν πῖλον αὐτοῦ. Ἐν ἐνὶ παρέστη Θεατῆς ὅλων τῶν παρεκτροπῶν καὶ τῶν ἡδονῶν τῆς ἐλαφρᾶς καὶ ἀφρόντιδος ταύτης ζωῆς, τῆς ἀπεχούσης πάσης πικρίας, ἣν ἐκλεκτοὶ τινὲς διάγουσιν, αἰσίνει οὐδὲν ἄλλο κοινὸν ἔχοντες μετὰ τῆς λοιπῆς ἀνθρωπίνης φυλῆς ἢ τὴν ἀπόλαυσιν τῶν ἡδονῶν.

Ἐν ἀρχῇ νύχαριστεῖτο ἐκ τῆς τοιαύτης ζωῆς, διότι διελύετο ἡ μελαγχολία αὐτοῦ καὶ πᾶσα ὀχληρὰ ἀνάμνησις τὸν ἐγκατέλειπε· καὶ τῶντιέν παρομοίᾳ συναναστροφῇ δὲν ὑπάρχει μέσον νὰ ᾔνε τις ἔμφροντις· ἐν ἐκ τῶν δύο, ἢ πρέπει νὰ διασκεδάζῃ, ἢ ν' ἀποχωρήσῃ. Πλὴν ταῦτοχρόνως ὁ Φρειδερίκος κακῶς ἔπραξε, διότι ἔχασε τὸν ὀρθὸν λόγον καὶ τὴν συνήθειαν τῆς εὐταξίας, τὸν ἄριστον φρουρόν. Ἐπαιξε, χωρὶς νὰ ἔχῃ τὰ ἀπαιτούμενα χρήματα διὰ τὴν παράτασιν τοῦ χαρτοπαιγνίου· κατὰ κακὴν του δὲ μοῖραν ἤρχισε κερδίζων, ὥστε ἐπὶ τῶν κερδῶν τοῦ ἀκολούθως ἔχανε· ἐνῶ εἶχε ῥάπτῃν τακτικὸν εἰς Βεζανσώνην, ὅστις πρὸ ἐτῶν ὑπηρετεῖ τὴν οἰκογένειάν του, τῷ ἔγραψεν ὅτι δὲν ἠθελε πλέον ἐνδύματα παρ' αὐτοῦ, ἔγινε δὲ πελάτης ῥάπτου νεωτερίζοντος. Ἐντὸς ὀλίγου, καιρὸς δὲν τῷ ἔμενε νὰ ἐπισκέπτηται τὰ δικαστήρια· καὶ πῶς τῶντι ἠδύνατο νὰ εὕρισκῃ εὐκαιρίαν, ἀφοῦ ἔζη μετὰ νέων οἵτινες ἐν τῇ πολυασχολίᾳ αὐτῶν ἀπραξία δὲν ἔχουσιν ἄνεσιν δι' ἀνάγνωσιν μιᾶς ἐφημερίδος; Ἡ δοκιμασία τοῦ λοιπὸν ἐγένετο ἐπὶ τοῦ βουλευδάρτου· ἐγευματίζεν εἰς τὸ καφενεῖον, περιεπάτει εἰς τὸ δάσος τῆς Βουλωνίας, ἔφερεν ἐνδύματα λαμπρά, εἶχε χρυσὸν ἐν τοῖς θυλακίοις του; Ἴππος μόνον καὶ ἐρωμένη τῷ ἔλλειπον διὰ νὰ καταστῇ πλήρης dandy.

Καὶ ἀληθῶς δὲν τῷ ἔλλειπον ὀλίγα· ἄλλοτε ἀνθρωπὸς τις δὲν ἦτο ἄνθρωπος καὶ

πραγματι δὲν ἔζη, εἰ μὴ ἐκέκτετο τρία
τινά: ἵππον γυναῖκα καὶ ξίφος. Ὁ ἡμέτερος
αἰὼν, πεζὸς καὶ μικρόψυχος ἀφῆρσεν ἐν
πρώτοις ἐκ τῶν τριῶν αὐτῶν φίλων τὸν εὐ-
γενέστερον, τὸν βεβαιότερον, τὸν ἀναπόσπα-
στον ἀπὸ γενναίου ἀνδρός. Οὐδεὶς ἔχει πλέον
τὸ ξίφος εἰς τὸ πλευρὸν, πλὴν φεῦ! ὀλίγοι
ἔχουσιν ἵππον, ὑπάρχουν δὲ καὶ τινες μι-
χροὶ τὸν ἀριθμὸν καυχώμενοι ὅτι ζῶσιν ἀνευ
ἐρωμένης.

Ἡμέραν τινὰ, καθ' ἣν ὁ Φρειδερίκος ἔμελ-
λε νὰ πληρώσῃ χρέη τινὰ κατεπείγοντα,
ἠναγκάσθη νὰ καταφύγῃ εἰς τοὺς ἐν δια-
σκεδάσει φίλους αὐτοῦ, ἀλλ' οὗτοι δὲν ἠδύ-
νηθησαν νὰ τὸν ὑποχρεώσωσι. Τέλος, ἐπέ-
τυχε καὶ ἐδανείσθη μὲ τὴν ὑπογραφὴν αὐτοῦ
τρεῖς χιλιάδας φράγκων παρὰ τραπεζίτου
τινός, ὅστις ἐγνώριζε τὸν πατέρα του. Ἀμα
τὴν ποσότητα ταύτην ἔσχεν ἐν τῷ θηλακίῳ
του, ἐπεριπάτησεν μικρὸν ἐπὶ τοῦ βουλεβάρ-
του, πρὶν ἐπιστρέψῃ εἰς τὰ ἴδια, χαίρων καὶ
ἥσυχος μετὰ μεγάλην ταραχὴν. Ἐνῶ ἔκαμ-
πτε τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ τῆς Εἰρήνης, διὰ
νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ Κεραμεικόν, γυνή τις
κρατοῦσα τὸν βραχίονα νέου ἤρχισε νὰ γελά-
βλέπουσα αὐτόν· ἦτο δὲ ἡ Βερνερέττα. Ἐ-
σταμάτησεν, ἀκολουθῶν αὐτὴν διὰ τῶν ὀφ-
θαλμῶν· ἐκείνη δὲ πάλιν ἐκ μέρους τῆς
συχνὰ τὴν κεφαλὴν ἔστρεψε. Μὴ γνωρίζων
τὸ διατί, ἥλλαξε διεύθυνσιν καὶ ὑπῆγεν εἰς
τὸ καφενεῖον τῶν Παρισίων.

Μίαν ὥραν περιήρχετο ἐν αὐτῷ καὶ ἤδη
ἀνέβαινεν εἰς τὸ ἄνω πάτωμα διὰ νὰ γευ-
ματίσῃ, ὅτε ἡ Βερνερέττα διήλθεν ἐκ νέου·
ἐπειδὴ δὲ ἦτο μόνη, τὴν ἐπλησίασεν ἐρωτῶν
ἂν ἤθελε νὰ γευματίσῃ μετ' αὐτοῦ. Ἐδέχθη
ἐκείνη λαβοῦσα τὸν βραχίονά του ἀλλὰ τὸν
παρεκάλεσε νὰ τὴν ὀδηγήσῃ εἰς ξενοδοχεῖόν
τι μᾶλλον ἀπόκεντρον.

— Ὑπάγωμεν εἰς μικρὸν τι ξενοδοχεῖον,
εἶπεν εὐθυμὸς· δὲν μὲ ἀρέσκει νὰ τρώγω ἐπὶ
τῆς ὁδοῦ.

Ἐπέδωκαν εἰς ἄμαζαν καί, ὅπως καὶ ἄλ-
λοτε μυρία φυλλήματα ἀντήλλαξαν πρὶν ἐξε-
τάσωσι τὰ κατ' αὐτοὺς νέα.

Ἐν χαρᾷ διήλθον ὁμοῦ καὶ αἱ πικραὶ τοῦ
παρελθόντος ἀναμνήσεις ἐξόριστοι ἦσαν. Ἐν
τούτοις ἡ Βερνερέττα παρεπανέθη ὅτι δὲν
ἐπεσκέφθη αὐτὴν ὁ Φρειδερίκος, ἐκεῖνος δὲ

ἤρκεσθαι νὰ τῇ ἀπαντήσῃ ὅτι ἔπρεπε νὰ
γνωρίζῃ τὸν λόγον τῆς ἀμελείας του· ἀμέ-
σως, ἀναγνώσασα ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς τοῦ
ἐραστοῦ τῆς, ἠννόησεν ὅτι ἔπρεπε νὰ τηρήσῃ
σιωπὴν. Καθήμενοι πλησίον καλῆς πυρᾶς,
ὅπως τὴν πρώτην ἡμέραν, μόνην τὴν σκέψιν
εἶχον πῶς ἐν ἐλευθερίᾳ ν' ἀπολαύσωσι τῶν
θελγῆτρων τῆς εὐτυχοῦς αὐτῶν συναντήσεως.
Ὁ καμπανίτης οἶνος ἐνεψύχωσε τὴν εὐθυ-
μίαν αὐτῶν καὶ μετ' αὐτοῦ ἐπῆλθον καὶ οἱ
τροφεροὶ λόγοι, οὓς ἐμπνέει τὸ ποιητικόν
αὐτὸ ποτὸν, τὸ περιφρονούμενον παρὰ τῶν
καλοαγατεθραμμένων. Μετὰ τὸ γεῦμα
ὑπῆγον εἰς τὸ θέατρον, περὶ δὲ τὰς ἑνδεκα
ὁ Φρειδερίκος ἠρώτησε τὴν Βερνερέτταν ποῦ
ἔπρεπε νὰ τὴν ὀδηγήσῃ· ἐκείνη δὲ ἀφοῦ ἐπὶ
τινα καιρὸν ἐτήρησε σιωπὴν κατὰ τὸ ἥμισυ
ἐντρεπομένη καὶ μικρὸν δειλιῶσα, ἐρρίφθη
περὶ τὸν τράχηλον τοῦ νέου περιπτύσσουσα
αὐτόν καὶ δειλῶς εἶπεν εἰς τὸ οὖς αὐτοῦ:

— Εἰς τὴν οἰκίαν σου.

Ἐπειδὴ δὲ ὁ Φρειδερίκος ἔδειξεν ἐκπληξίν
τινα ὅτι εὗρισκεν αὐτὴν ἐλευθέραν,

— Καὶ ἐλευθέρα ἂν δὲν ἦμην, ἀπεκρί-
θη, δὲν μὲ πιστεύεις ὅτι σὲ ἀγαπῶ; Ἀλλ'
εἶμαι τῶνόντι, προσέθεσεν ἀμέσως βλέπουσα
ὅτι ὁ Φρειδερίκος ἐδίσταζεν, εἶμαι ἐλευθέρα·
ἴσως σοὶ ἔδωκεν ὑπονοίας ὁ συντροφεύων με
νέος· τὸν παρετήρησες;

— Ὅχι· σὲ μόνον παρετήρησα.

— Εἶνε ἐξαιρετὸς νέος· εἰν' ἔμπορος νεω-
τερισμῶν καὶ ἀρκετὰ πλούσιος· θέλει νὰ μὲ
νυμφευθῇ.

— Νὰ σὲ νυμφευθῇ, λέγεις; Ὅμιλεις
σπουδαίως;

— Σπουδαιότατα· δὲν τὸν ἠπάτησα,
διότι γνωρίζει τὴν ἱστορίαν τοῦ βίου μου ὁλό-
κληρον· καὶ ὅμως μὲ ἀγαπᾷ. Γνωρίζει τὴν
μητέρα μου καὶ παρ' αὐτῆς πρὶ ἐνὸς μηνὸς
ἐζήτησε τὴν χεῖρά μου· ἡ μήτηρ μου δὲν
ἠθέλεν οὐδὲν νὰ εἶπῃ ἐκ τῶν ἀφορώντων με
καὶ ἠθέλε νὰ μὲ δείρῃ ὅταν ἔμαθεν ὅτι τῷ
ὡμολόγησα τὰ πάντα. Ἐκεῖνος θέλει νὰ τοῦ
κρατῶ τὰ κατὰστικα. Ἀρκετὰ καλὴ θέσις
θὰ ἦτο τοῦτο δι' ἐμέ, διότι κερδίζει κατ'
ἔτος ἕως δεκαπέντε χιλιάδας φράγκων, πλὴν
δυστυχῶς μοὶ εἶνε ἀδύνατον.

— Διατί; ὑπάρχει κανὲν πρόσκομμα;

— Θὰ σοὶ τὸ εἶπω· ἄς ὑπάγωμεν πρῶτον εἰς τὸν οἶκόν σου.

— Ὅχι· ἐμίλησόν με πρῶτον εἰλικρινῶς.

— Θὰ μὲ περιγελάσῃς ὁμῶς. Τὸν ἐκτιμῶ καὶ αἰσθάνομαι φιλίαν δι' αὐτὸν, εἶνε ὁ καλλίτερος ἄνθρωπος ἐπὶ τῆς γῆς· ἀλλ' εἶνε πολὺ χονδρὸς.

— Πολὺ χονδρὸς; τί ἀνοηταία!

— Πῶς; δὲν τὸν εἶδες; εἶνε χονδρὸς καὶ κοντὸς, ἐνῶ σὺ ἔχεις τόσῳ ὠραῖον ἀνάστημα.

— Ἡ δὲ μορφή του πῶς εἶνε;

— Ὅχι πολὺ ἄσχημος· ἔχει πρὸς τοῦτοίς μίαν ἄλλην ἀξίαν· ἔχει φυσιογνωμίαν ἀγαθοῦ ἀνθρώπου καὶ εἶνε πρῶτον τοιοῦτος· τὸν εὐγνωμονῶ πολὺ, ὅσον δὲν δύναμαι νὰ τὸ ἐκφράσω καὶ, ἂν ἤθελα, θὰ μ' εὐηργέτει ἤδη πρὶν ἔτι μὲ νυμφευθῇ, ὥστε δι' ὅλον τὸν κόσμον δὲν ἐπεθύμουν νὰ τὸν λυπήσω, μάλιστα δὲ ἂν ἠδυνάμην νὰ τῷ παρέξω ὑπηρεσίαν τινά, θὰ τὸ ἔκαμνα ἐξ ὅλης μου καρδίας.

— Λοιπὸν λάβε τον διὰ σύζυγον, ἀφοῦ οὕτως ἔχει.

— Ἀδύνατον, εἶνε πολὺ χονδρὸς· ὑπάγωμεν εἰς τὸν οἶκόν σου. Θὰ τὰ εἶπωμεν ἐκεῖ.

Ὁ Φρειδερίκος παρυσύρθη, τὴν δ' ἐπαύριον ὅτε ἠγέρθη ἐλησμόνησε τὰς θλίψεις τοῦ παρελθόντος καὶ τοὺς ὠραίους ὀφθαλμοὺς τῆς Δισποσύνης Δαρσύ.

V

Ἀφοῦ μετὰ τὸ πρόγευμα τὸν ἐγκατέλειψεν ἡ Βερνερέττα μὴ θέλουσα νὰ τὴν ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν οἰκίαν της, ὁ Φρειδερίκος ἔβαλε κατὰ μέρος τὰ δανεισθέντα χρήματα, σταθερὰν ἔχων ἀπόφασιν νὰ πληρώσῃ τὰ χρέη του· ἀλλὰ δὲν ἐβιάζετο. Μετ' ὀλίγον ἐδείπνει εἰς τοῦ Γεράρδου, ἡ συναναστροφή τοῦ ὁποίου διελύθη τὴν πρωΐαν. Ἐνῶ ἐξήρχετο, ὁ Γεράρδος τὸν ἐσταμάτησε.

— Τί θὰ κάμῃς; τῷ εἶπεν· εἶναι ἀργὰ διὰ νὰ κοιμηθῇς· ἐλθέ νὰ προγευματίσωμεν εἰς τὴν ἐξοχὴν.

Τὸ σχέδιον ἐγένετο, καὶ ὁ Γεράρδος ἔστειλε νὰ ἐξυπνήσωσι τὴν ἐρωμένην του καὶ νὰ τῇ εἰπῶσι νὰ ἐτοιμασθῇ.

— Ἀμαρτία εἶνε, εἶπεν εἰς τὸν φίλον του, νὰ μὴν ἔχῃς καμμίαν καὶ σὺ νὰ φέρῃς

θὰ ἡμεθα τέσσαρες καὶ θὰ ὑπῆρχεν εὐθυμία μεγαλητέρα.

— Ἄν ἦν ἐμπόδιον μόνον αὐτὸ, ἀπῆντησεν ὁ Φρειδερίκος ἐνδίδων εἰς τὸ αἶσθημα τῆς φιλοτιμίας, γράφω, ἂν θέλῃς, δύο λέξεις, τὰς ὁποίας ὁ ὑπηρέτης σου φέρει ἐδῶ πλησίον· ἂν καὶ πολλὰ πρῶτ', ἡ Βερνερέττα ἀναμφιβόλως θὰ ἔλθῃ.

— Ἐξαίσια! τί πρᾶγμα εἶνε ἡ Βερνερέττα; δὲν εἶνε νομίζω ἡ ἀρχαία σου ἐρωμένη;

— Ἀκριβῶς· δι' αὐτὴν μ' ἐδίδασκες ἠθικὴν.

— Ἀληθῶς; εἶπε γελῶν ὁ Γεράρδος· ἀλλ' εἶχον ἴσως δίκαιον, προσέθηκε, διότι εἶναι χαρακτήρως σταθεροῦ καὶ κινδυνεύει κάνεις μὲ τοιαύτας κυρίας.

Ἐνῶ ὠμίλει ἡ ἐρωμένη του εἰσῆλθεν ἡ Βερνερέττα ἐπίσης δὲν ἤργησεν· ἔφθασε στολισμένη ὅσῳ κάλλιον ἠδύνατο.

Ἐκάλεσαν ἅμαξάν τινα δημοσίαν, καὶ μολονότι ὁ καιρὸς ἦτο ψυχρότατος, ἀνεχώρησαν διὰ τὸ Μοντμορανσύ. Ὁ οὐρανὸς ἦτον αἶθριος, ὁ δ' ἥλιος ἔλαμπεν· οἱ νέοι ἐκάπνιζον ἐνῶ αἱ νεάνιδες ἔψαλλον, διότι κατέστησαν φίλαι εἰς ἀπόστασιν ἐνὸς μιλλίου.

Ἐν τῇ ἐξοχῇ ἐξῆλθον εἰς περίπατον ἔφιπποι· ὁ Φρειδερίκος καλπάζων ἐπὶ τοῦ ἵππου ἠσθάνετο τὴν καρδίαν του πάλλουσαν, διότι ποτὲ δὲν ὑπῆρξεν ἐπὶ τοσοῦτον εὐχαριστημένος. Πλησίον του ἦτο ἡ Βερνερέττα, ὑπερήφανος δ' ἐθεώρει τὴν ἐντύπωσιν, ἣν ἡ θελκτικὴ τῆς νέας κόρης μορφή παρήγεν ἐπὶ τοῦ Γεράρδου. Μετὰ μακρὰν ἐντὸς τοῦ δάσους περιδρομὴν, ἐσταμάτησαν ἐπὶ γηλόφου τινός, ὅπου ὑπῆρχον οἰκίσκος τις καὶ εἰς μύλος, ἡ μυλωθρὸς ἔδωκεν αὐτοῖς βρύκαλιν οἴνου λευκοῦ καὶ ἐκάθησαν ἐπὶ τῶν θάμνων.

— Ἐπρεπεν, εἶπεν ὁ Γεράρδος, νὰ φέρωμεν μεθ' ἡμῶν ζυμαρικά τινα, διότι ἔφιππός τις χωνεύει ταχέως, αἰσθάνομαι δὲ ἤδη ὀρεξίν. Θὰ ἐκάμναμεν μικρὸν γεῦμα ἐπὶ τῆς χλόης, πρὶν ἐπαναλάβωμεν τὴν πρὸς τὸ ξενοδοχεῖον διεύθυνσίν μας.

Ἡ Βερνερέττα ἐξήγαγε τοῦ θυλακίου της πλακοῦντα, ὃν ἠγάρασε διερχομένη ἀπὸ τοῦ Ἀγίου Διονυσίου καὶ τὸν προσέφερεν εἰς τὸν

Γεράρδον τόσω προθύμως, ὥστε τῆς ἡσπάσθη τὴν χεῖρα διὰ τὴν εὐχαριστήσιν.

— Ἄς κάμωμεν ἄλλο καλλίτερον εἶπεν ἡ κόρη· ἀντὶ τὴν ἐπιστρέψωμεν εἰς τὸ χωρίον, ἃς δειπνήσωμεν ἐδῶ. Ἡ καλὴ αὐτὴ γυνὴ θὰ ἔχῃ κἀνὲν τεταρτημόριον προβάτου ἐν τῷ οἰκίσκῳ τῆς· ἔπειτα, ἰδοὺ ὄρνιθες, τὰς ὁποίας λέγομεν καὶ μᾶς ψήνουν. Ἄς ἐρωτήσωμεν ἂν ᾖνε δυνατόν τὸ τοιοῦτον καὶ ἐνῷ θὰ ἐτοιμάζῃται τὸ δεῖπνόν μας, ἡμεῖς κάμνομεν ἓνα γύρον ἐντὸς τοῦ δάσους. Τί λέγετε; Αὐτὸ θ' ἀξιζῇ βέβαια ὅσον τὰ ἀρχαῖα περδίκια τοῦ Λευκοῦ Ἰππου.

Ἡ πρότασις ἐγένετο δεκτὴ· ἡ μυλωθρὸς ἐπροφασίζετο κατ' ἀρχάς, ἀλλὰ θαμβωθείσα ὑπὸ νομίσματος χρυσοῦ, τὸ ὅποιον τῇ ἔδωκεν ὁ Γεράρδος, ἤρχισεν ἀμέσως τὸ ἔργον θυσιάζουσα τὸν ὄρνιθωνα αὐτῆς. Ποτὲ εὐθυμότερον δεῖπνον δὲν ὑπῆρξε· διήρκεσε πλειότερον παρ' ὅσον ἐλόγιζον οἱ συνδαιτυμόνες. Ἐντὸς ὀλίγου ὁ ἥλιος ἐκρύβη ὀπισθεν τῶν ὠραίων λοφίσκων τοῦ Saint-Leu, νέφη παχέα ἐκάλυψαν τὴν πεδιάδα, καὶ ῥαγδαία βροχὴ ἤρχισε νὰ πίπτῃ.

— Τί θὰ γίνωμεν τώρα; εἶπεν ὁ Γεράρδος. Εἴμεθα δύο μίλια μακρὰν τοῦ Μοντμορανσύ, ἡ δὲ θύελλα δὲν εἶνε θύελλα θειρινή, ἥτις παρέρχεται, ἀλλ' ἀληθοῦς χειμῶνος βροχὴ μέλλουσα νὰ διαρκέσῃ ὅλην τὴν νύκτα.

— Καὶ διατί; εἶπεν ἡ Βερνερέττα· χειμῶνος βροχὴ παρέρχεται ὡς καὶ πᾶσα ἄλλη· ἃς κάμωμεν κἀνὲν παιγνίδιον μὲ χαρτῖα, διὰ νὰ διασκεδάσωμεν, ὅταν δὲ ἀνατεῖλλη ἡ σελήνη θὰ ἔχωμεν καλὸν καιρόν.

Ἡ μυλωθρὸς, ὡς πᾶς τις δύναται νὰ ὑποθέσῃ, δὲν εἶχε χαρτῖα, κατὰ συνέπειαν δὲ τὸ παίγνιον ἐναυάγησεν. Ἡ Κεκίλη, ἡ ἐρωμένη τοῦ Γεράρδου, ἤρχισε νὰ λυπῇται ὅτι ἄφησε τὸ Εὐνοδοχεῖον καὶ νὰ τρέμῃ διὰ τὴν αὐτῆς ἐσθῆτα. Οἱ ἵπποι κατ' ἀνάγκην ἐτέθησαν εἰς τινὰ σταῦλον διὰ νὰ προφυλαχθῶσι. Δύο ὑψηλὰ παληκάρια ὑψηλοῦ ἀναστήματος μὲ ἀρκετὰ κακὴν φυσιογνωμίαν, οἱ υἱοὶ τῆς μυλωθροῦ, εἰσῆλθον ζητοῦντες φαγητόν, οὐχὶ τόσον εὐχαριστημένοι ὅτι ἀπῆντησαν ξένους. Ὁ Γεράρδος ἀνυπομονεῖ, ὁ δὲ Φρειδερίκος ἔχασε τὴν παιδρότητα αὐτοῦ, διότι οὐδὲν δεινότερον τῆς ὑπὸ

αἰφνιδίου συμβεβηκότος καταστροφῆς τῆς χαρᾶς, ἐνῷ πρὸ μικροῦ οἱ πάντες ἐγέλων. Μόνη ἡ Βερνερέττα διετῆρει ἰλαρότητα καὶ ἐφαίνετο περὶ πάντων ἀμεριμνοῦσα.

— Ἐπειδὴ παιγνιόχαρτα δὲν ἔχομεν, εἶπε, θὰ σᾶς προτείνω ἄλλο παιγνίδιον· καὶ πρῶτον, προσπαθήσατε ν' ἀνεύρητε μυῖαν τινα, μολονότι εὐρισκόμεθα ἐν νοεμβρίῳ μηνί.

— Μυῖαν! εἶπεν ὁ Γεράρδος, καὶ τί θὰ τὴν κάμῃς;

— Ζητήσατε ἐν τούτοις καὶ ἀκολούθως θὰ ἴδωμεν.

Μετὰ γενικὴν ἐρευναν ἡ μυῖα εὐρέθη, νεναρκωμένη ἡ δυστυχὴς ἔνεκα τῆς προσεγγίσεως τοῦ χειμῶνος· ταύτην λαβοῦσα μετὰ προσοχῆς ἡ Βερνερέττα τὴν ἔθεσεν ἐν τῷ μέσῳ τῆς τραπέζης, καὶ πέριξ αὐτῆς εἶπεν εἰς ὅλους νὰ καθίσωσι.

— Τώρα, εἶπε, λάβετε ἕκαστος τεμάχιον σακχάρως καὶ θέσατέ το ἐμπρὸς σας ἐπὶ τῆς τραπέζης· καταβάλετε δ' ἐντὸς πινακίου καὶ ἀνὰ ἓν νόμισμα. Μὴ ὀμιλῇ κανεὶς, μὴ κινῇται· ἀφήσατε τὴν μυῖαν νὰ ἐξυπνήσῃ· ἰδοὺ περιέπτται ἤδη· θὰ καθίσῃ ἐπὶ ἐνὸς τεμαχίου σακχάρως, ἀκολούθως θὰ τὸ ἀφήσῃ, θὰ ὑπάγῃ ἰδιοτρόπως εἰς ἄλλο. Ὅσάκις λοιπὸν τεμάχιόν τι τὴν ἐπισύρει, ὁ εἰς ὃν ἀνήκει τὸ τεμάχιον αὐτὸ θὰ λαμβάνῃ νόμισμά τι ἐκ τῶν ἐντὸς τοῦ πινακίου, ἕως οὗ κενωθῇ αὐτὸ, τότε δ' ἐκ νέου ἀρχίζομεν.

Τὸ ἀστείον τῆς ιδέας ἐπανεφέρε τὴν εὐθυμίαν. Δύο ἢ τρεῖς ἀκόμη μυῖαι προσῆλθον, ἕκαστος δὲ κατὰ τὰς ὁδηγίας τῆς Βερνερέττας ἐν εὐσεβεστάτῃ σιωπῇ τὰς ἠκολούθει διὰ τοῦ βλέμματος περιστρεφόμενας ἀνω τῆς τραπέζης, γενικὸς δ' ἐξερρήγνυτο γέλως ἂν μία αὐτῶν ἐκάθητο ἐπὶ τῆς σακχάρως. Μία ὥρα οὕτω παρῆλθε καὶ ἡ βροχὴ ἔπαυσε.

— Δὲν δύναμαι νὰ ὑποφέρω γυναῖκα ψυχρὰν, ἔλεγεν ὁ Γεράρδος εἰς τὸν φίλον του ἐνῷ ἐπέστρεφον· ὁμολογητέον ὅτι ἡ εὐθυμία εἶνε μέγα καλὸν, ἴσως δὲ καὶ τὸ πρῶτιστον πάντων, ἀφοῦ ὑπάρχοντος τούτου, ἀνεπαίσθητος καθίσταται ἡ ἔλλειψις τῶν λοιπῶν. Ἡ ἐργάτις σου ἰδοὺ εὔρε μέσον νὰ μεταβάλλῃ εἰς εὐχάριστον ὁλόκληρον δυσαρρεσκείας ὥραν, τοῦτο δὲ μόνον μοῦ δίδει περὶ αὐτῆς καλλιτέραν ιδέαν παρὰ εἰς ἐστιχοῦρ-

γει ἐπικόν τι ποίημα. Ὁ ἔρωσ ὑμῶν πολὺ θὰ διαρκέσῃ.

— Δὲν εἰζεύρω, ἀπεκρίθη ὁ Φρειδερίκος, τὴν αὐτὴν τοῦ φίλου του ἐπιπολαιότητα μιμούμενος· ἂν σὲ ἀρέσκη ἔχεις τὸ ἐλεύθερον νὰ τῇ δείξης ἔρωτα.

— Δὲν ὁμιλεῖς εἰλικρινῶς, διότι τὴν ἀγαπᾷς καὶ σὲ ἀγαπᾷ.

— Ναί, ἔνεκα ἰδιοτροπίας, ὅπως καὶ ἄλλοτε.

— Πρόσεχε τὰς τοιαύτας ἰδιοτροπίας.

— Ἀκολουθετέ μοι λοιπόν, κύριοι, ἐφώνησεν ἡ Βερνερέττα προπορευομένη καλπάζουσα μετὰ τῆς Κεκίλης, ἕως οὗ ἔστησαν μικρὸν πρὸς ἀνάπαυσιν ἐπὶ ὄροπεδίου τινος. Ἡ σελήνη ἀνέτελλε βραδέως ἐξερχομένη τοῦ πυκνοῦ σκότους, καθ' ὅσον δ' ὑψοῦντο τὰ νέφη ἐφαίνοντο φεύγοντα πρὸ αὐτῆς. Κάτω τοῦ ὄροπεδίου ἐξετείνετο κοιλάς, ἐνθα ὁ ἄνεμος κωφῶς ἐτάραττε θάλασσαν χλόης ζοφερᾶς, οὐδὲν διέκρινε τὸ βλέμμα καὶ μαλονότι εἰς ἕξ μόνον λευγῶν ἀπόστασιν ἀπὸ τῶν Παρισίων ἡ θέσις αὕτη ἔκειτο, ἐνόμιζέ τις ὅτι εὕρισκετο ἀπέναντι τοῦ Μέλανος Δάσους. Αἶφνης ὁ ἀστὴρ ἐξῆλθεν ἐπὶ τοῦ ὀρίζοντος, ἀκτὶς δὲ ἄμετρος διελθοῦσα τὰς κορυφὰς τῶν δασῶν περιέβαλεν ἐν ἀκαρεὶ τὸ διάστημα· τὰ ὑψικάρηνα δένδρα, αἱ πυκναὶ καστανεαὶ, τὰ ἄδενδρα μέρη τοῦ δάσους, αἱ ὁδοί, οἱ λόφοι αἶφνηδίως πως ἀνεφάνησαν μακράν. Ἐκπληκτος καὶ χαίρων ἐθεώρησεν ὁ εἰς τὸν ἄλλον.

— Ἐμπρὸς Βερνερέττα, ἔκραζεν ὁ Φρειδερίκος, ἐμπρὸς· ἐν ἄσμα!

— Χαρωπὸν ἢ θλιβερόν; ἠρώτησεν αὕτη.

— Ὅπως θέλεις, ἡ μάλλον εἰπέ κυνηγετικόν τι ἄσμα καὶ ἴσως σοὶ ἀνταπαντήσῃ ἡ ἡχώ.

Ἡ Βερνερέττα ἀνατινάξασα τὴν σκέπην αὐτῆς ἔψαλλεν ἡχόν τινα τῆς κυνηγετικῆς σάλπιγγος, ἀλλ' αἶφνης ἔπαυσε.

Ὁ λαμπρὸς ἀστὴρ, ἡ Ἀφροδίτη σπινθηρίζουσα ἐπὶ τοῦ ὄρους ἐπέσυρε τὸ βλέμμα τῆς καὶ ὡς ἐμπνεομένη ὑπὸ τρυφερωτέρης τινὸς ιδέας ἔψαλλεν ἐπὶ Γερμανικοῦ τινος ἡχοῦ τοὺς ἀκολουθοῦσας στίχους, οὓς χωρίον τι τοῦ Ossian ἐνέπνευσεν εἰς τὸν Φρειδερίκον:

Ὁ ἄστρον ὠχρομέτωπον, τὸν ἔρωτα μηνύον,
ὅταν λαμπρὸν ἐξέρχῃσαι ἀπὸ τῆς μαύρης σκέπης,
ἐπὶ τῆς γῆς τί βλέπεις
ἐκ τῶν κυανοχρόων σου ὀωμάτων οὐρανίων;

Παρήλθεν ἡ δ' ἡ καταιγὶς, τὸ πᾶν θὰ ἡσυχάσῃ·
τὸ φρίσσον δάσος δάκρυα ἐπὶ τῶν θάμνων χύνει·
χρυσᾶ πτερὰ ἐκτείνει
ὁ βόμβυξ ἐλαφρὰ πετῶν εἰς μυροφόρα δάση.

Ὁ! τί ζητεῖς ἐπὶ τῆς γῆς τῆς ἀποκοιμηθείσης;
Πλὴν ὅπισθεν τῶν κορυφῶν τὸ μέτωπόν σου κλίνει,
τὸ βλέμμα σου τὸ συμπαθὲς ἡρέμα τρεμοσδύνει·
μελαγχολοῦσα φίλη μου, ἐτοίμη εἶσαι νὰ δύσῃς.

Ὁ ἄστρον κατερχόμενον ἐπὶ πρασίνου λόφου,
θλιβερόν δάκρυ ἀργυροῦν τοῦ νυκτικοῦ μανδύου,
ποῦ τὴν ποιμένα θεωρεῖς ὑπὸ μακροῦ ποιμνίου
σιγὰ ἀκολουθοῦμενον μακράν, ἐντὸς τοῦ ζόφου,
καλάμων κλίνην ἐρευνᾷς; κλίνην ἐκεῖ δὲν ἔχεις;
ἢ μὴ ἐν ὥρᾳ σιωπᾶς ἔς τῆς θαλασσίας κοίτης
τὸ ἄπερον διάστημα, ὡς ἄλλος μαργαρίτης
τόσῳ ὥραϊον θὰ ῥιφθῇς; Ποῦ ἄρά γε, ποῦ τρέχεις;

Ἄν πέπρωται, ὦ ἄστρον μου, καὶ σὺ νὰ ἀποθάνῃς,
ἂν θὰ λουσθῇ εἰς τὰ νερὰ καὶ ἡ ξανθὴ σου κόμη,
πρὶν μᾶς ἀφήσῃς, πρὸς στιγμὴν σταμάτησον
(ἀκόμη)

Ἄστρον γλυκὺ, τοὺς οὐρανοὺς ὦ! μὴ καταλιμ-
(πάντης)

(Ἐπεταὶ συνέχεια).

ΠΕΡΙ ΦΙΛΙΑΣ.

Ἡ φιλία εἶναι καρπὸς τερπνότατος, ὃν ὁ Θεὸς ἐπέτρεψεν εἰς τὴν γῆν, ἵνα παρέχῃ ἡδονήν· εἶναι γλυκυτέρα τοῦ νέκταρος, ὅπερ ἐξάγει ἡ μέλισσα ἐκ τῶν εὐωδῶν ἀνθέων καὶ δροσερωτέρα τῆς ἐαρινῆς δρόσου. Ὅταν αὕτη συγκατατίθεται νὰ κατέλθῃ ἐπὶ τῆς γῆς δὲν εὕρισκει ἄσυλον, εἰ μὴ εἰς τὸν κόλπον φίλου τινὸς καὶ ἐκεῖ δύναται νὰ ἀναπαυθῇ, εὐχαριστουμένη πάντοτε εἰς δύο ψυχὰς ἐνομένας τὴν μίαν ἐπὶ τῆς ἄλλης, καὶ κοιμωμένας ὁμοῦ εἰς τερπνοτάτην ἡσυχίαν. Μήτε ὁ χρόνος μήτε ὁ θάνατος δύναται νὰ κάμψῃ